

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/38/2021
Identifikačné číslo spisu:	1216010477
Dátum vydania rozhodnutia:	09.11.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1216010477.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci proti obvinenému N. Y. pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 09. novembra 2022 v Bratislave, o dovolaní obvineného N. Y. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 26. septembra 2019, sp. zn. 4To/53/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného N. Y. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava II (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom z 30. januára 2018, sp. zn. 5T/104/2016 uznal obvineného N. Y. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) za vinného zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona, ktorého sa dopustil na skutkovom základe, že:

- dňa 13. októbra 2011 v X. na ulici I. XX/B v kancelárii advokáta Mgr. G. V. žiadal od poškodeného Y. O., nar. XX. U. XXXX doplatok za prevod členských práv a povinností v Stavebnom bytovom družstve Bratislava II k bytu na U. ulici číslo X v X. vo výške 45.000,-Eur, pričom členské práva a povinnosti v Stavebnom bytovom družstve Bratislava II k predmetnému bytu už dňa 27. septembra 2011 previedol na svoju dcéru T. K. nar. XX. K. XXXX, bytom W. XX X., a to aj napriek tomu, že dňa 26. augusta 2005 v X. na L. ul. č. X/A uzavrel ako prevodca Dohodu o prevode práv a povinností spojených s členstvom v bytovom družstve s nadobúdateľmi Y. O., nar. XX. U. XXXX, bytom U. X, X. a jeho manželkou W. O., nar. XX. J. XXXX, bytom U. X X., v ktorej sa zaviazal previesť členské práva k tomuto bytu na nadobúdateľov za cenu 1.300.000,-Sk (43.152,094 Eur) pri splnení podmienky, že obvinený sa stane nadobúdateľom členstva v bytovom družstve a nositeľom súvisiacich práv a povinností po ukončení súdneho konania o neplatnosť závetu vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod číslom č. k. 14C/48/96 týkajúceho sa bytu na U. ulici X v X., pričom obvinený svoj záväzok vyplývajúci z predmetnej dohody nesplnil, pričom uvedeným konaním sa pokúsil od poškodeného Y. O., nar. XX. U. XXXX vylákať sumu 45.000,-Eur.

Okresný súd za túto trestnú činnosť obvinenému N. Y. uložil podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, výkon ktorého mu okresný súd podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a § 51 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona podmienene odložil a obvinenému určil skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 4 rokov. Súčasne okresný súd obvinenému podľa § 51 ods. 4 písm. g) Trestného zákona uložil povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom, programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu. Poškodeného Y. O. (ďalej tiež „poškodený“) súd podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Na podklade odvolania obvineného Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „krajský súd“) uznesením z 26. septembra 2019, sp. zn. 4To/53/2018, zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o náhrade škody, ktorým bol poškodený Y. O. odkázaný na občianske súdne konanie. V ostatných výrokoch zostal rozsudok okresného súdu nezmenený.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený prostredníctvom obhajkyne dovolanie, a to z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), e), g), h), i) a k) Trestného poriadku. Dovolanie obvinený podal proti uzneseniu krajského súdu a rozsudku okresného súdu, proti všetkým výrokom s výnimkou výroku týkajúceho sa náhrady škody poškodeného.

Úvodom svojho obsiahleho dovolania obvinený prostredníctvom svojej obhajkyne zrekapituloval prechádzajúci priebeh trestného konania, vrátane prípravného konania, poukázal aj na súvisiace občianske súdne konania vedené pred Okresným súdom Bratislava II, pod sp. zn. 14C/9/2012 o určenie vlastníckeho práva k členským právam a povinnostiam v bytovom družstve spojených s inkriminovaným bytom č. XX na X. poschodí na U. ulici č. X v X. a iné, s akcentom na argumentáciu a námietky obvineného v predmetných konaniach.

Za zásadné porušenie práva obvineného na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, obvinený pokladá to, že obvinenie zo spáchania trestného činu mu bolo vznesené až po troch rokoch od podania trestného oznámenia svedkom Y. T. a takýto postup, ktorý je podľa názoru obhajoby v rozpore s § 206 Trestného poriadku, má brániť účinnej obhajobe a umožňovať orgánom činným v trestnom konaní vykonávať vyšetrovacie úkony bez obhajoby, teda bez účasti obhajcu obvineného. Obvinený ďalej v dovolaní namietol, že v prípravnom konaní v roku 2012 bolo oznamovateľovi Y. T. a U. T. umožnené nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu a získať 51 strán fotokópií z vyšetrovacieho spisu a neskôr bol ako poškodený namiesto Y. T. ustálený Y. O.. Podľa názoru obvineného neboli preukázané zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu (správne pokusu o podvod - pozn. dovolacieho súdu), a to najmä také jeho konanie, ktorým by uviedol poškodeného do omylu. Ďalej nemalo byť preukázané, že by poškodený v dôsledku omylu vyvolaného obvineným vykonal majetkovú dispozíciu a ňou by aj vznikla škoda na cudzom majetku. Rovnako nebolo preukázané jeho úmyselné zavinenie. Žiadosť obvineného o úhradu doplatku 45.000,- Eur za prevod členských práv spojených s družstevným bytom nie je konanie „neoprávnené ... zakázané zákonom“, „verbalizovaný záujem obvineného o finančné vyrovnanie nevykazuje znaky žiadneho trestného činu“. Poškodený podľa obhajoby nemohol byť uvedený do omylu, pretože okrem iného odmietal dohodu s obvineným, a taktiež pretože pre vyplatenie doplatku za prevod členských práv by bolo potrebné vyhotoviť ďalšie právne dokumenty. Naplnenie skutkovej podstaty trestného činu pokusu o podvod obvinený ďalej spochybňoval argumentáciou, že v „tom čase a na tom mieste, netvrdil a žiadnym spôsobom nepreukazoval, či je vlastníkom členských práv“. Pri ukladaní trestu súdy nemali zohľadniť dĺžku trestného konania, keď podľa názoru obvineného sa nemalo jednať o zložitú právnu vec a poškodenému ani nevznikla škoda. Obvinený ďalej súdom vytýkal, že vo svojom ospravedlnení neúčasti na hlavnom pojednávaní 19. apríla 2017 uviedol, že chcel by sa vyjadriť na záver konania prostredníctvom záverečnej reči. Záverečné reči zazneli pred okresným súdom na hlavnom pojednávaní 30. januára 2018 a súdu prvého stupňa obvinený bez bližšej konkretizácie vytýkal, že mu „neumožnil sa vyjadriť k vykonaným dôkazom a rozhodol“. Dovolateľ rozhodnutiam okresného a krajského súdu ďalej vytýka, že nie sú riadne odôvodnené a odvolací súd sa mal nedostatočne vysporiadať s odvolacími námietkami týkajúce sa namietaného

nenaplnenia subjektívnej a objektívnej stránky trestného činu, vzniku škody, jej výšky, príčinnej súvislosti a v otázke jeho zdravotného stavu z hľadiska jeho trestnej zodpovednosti. Súd prvého stupňa vytkol, že si nesplnil informačnú povinnosť vyplývajúcu z Dohody o prevode práv a povinností spojených s členstvom v bytovom družstve z 26. augusta 2005, keď neinformoval poškodeného a jeho manželku (s ktorými vyššie uvedenú Dohodu z 26. augusta 2005 uzatvoril) o tom, že po skončení súdneho sporu zmluvne previedol práva spojené s členstvom v bytovom družstve a týkajúce sa sporného bytu na svoju dcéru, ktorá ho následne odkúpila do svojho vlastníctva. Právne závery súdu prvého stupňa vyslovené v tejto trestnej veci sa majú podľa obhajoby „principiálne rozchádzať“ so závermi súdu prvej inštancie v civilnom konaní vedenom pod sp. zn. 14C/9/2012, v ktorom nebolo „definované“, že si obvinený nesplnil informačnú povinnosť, a preto k právnemu záveru o nesplnení informačnej povinnosti nemohli sudy dospieť ani v trestnej veci obvineného. Obvinený ďalej poukázal na čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky podľa ktorého „Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok“. Obsiahlu časť odôvodnenia svojho dovolania venoval súdnoznaleckému skúmaniu jeho duševného stavu znalcami z odvetvia psychiatrie MUDr. Máriom Strakom a MUDr. Eduardom Višňovským, keď zásadné porušenie práva na obhajobu nachádzal v postupe vyšetrovateľa, ktorý o žiadosti na doplnenie znaleckých posudkov vyššie uvedenými znalcami neinformoval obhajobu a zároveň zásadné porušenie práva na obhajobu nachádzal v tom, ako sudy v základnom konaní vyhodnotili závery znalcov o jeho duševnom stave v čase skutku. Podľa obhajoby sú medzi závermi znaleckých posudkov č. 94/2015, č. 61/2015 a ich doplnkom č. 01 zo dňa 12. augusta 2015, rozpory a „diametrálne odlišnosti“, a napriek pochybnostiam znalcov, sudy nesprávne a v rozpore so zásadou „in dubio pro reo“ vyhodnotili otázku pričetnosti obvineného v čase spáchania skutku v jeho neprospech a jeho trestné stíhanie malo byť z dôvodu nepričetnosti zastavené už v prípravnom konaní, respektíve mal byť oslobodený spod obžaloby v rámci konania pred súdom. Ako ďalšie zásadné porušenie práva na obhajobu, obvinený namietal, že sudy v základnom konaní nevykonali ním navrhované dokazovanie prostredníctvom kontrolného znaleckého posudku a za formálne pochybenie tiež pokladá skutočnosť, že súd prvého stupňa pri vyhlasovaní svojho rozhodnutia nevyhlásil celú tzv. skutkovú vetu činu kladeného mu za vinu, ale len odkázal na znenie skutkovej vety uvedenej v obžalobe prokurátora.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, t. j. že vo veci mal konať a rozhodovať orgán činný v trestnom konaní, sudca, alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, obvinený nachádza v tom, že na verejnom zasadnutí senátu odvolacieho súdu v zložení predseda senátu JUDr. Tibor Kubík a členovia senátu JUDr. Peter Šamko, JUDr. Karol Kováč, dňa 08. novembra 2018 v pojednávacej sieni bol aj ďalší člen senátu JUDr. Vladimír Buchvald, ktorý sa zúčastnil rozhodovania vo veci obvineného ako predseda senátu pred súdom prvého stupňa, a preto je zo zákona podľa § 31 ods. 3 Trestného poriadku z rozhodovania vylúčený. Námitku zaujatosti voči JUDr. Vladimírovi Buchvaldovi a neskôr aj proti celému senátu odvolacieho súdu vzniesol obvinený neúspešne už v základnom konaní a podľa obhajoby v rámci odvolacieho senátu sa predpokladá „vnútorná komunikácia o veci“, a prítomnosť JUDr. Buchvalda v pojednávacej miestnosti (nepodieľal sa na rozhodovaní a verejné zasadnutie odvolacieho senátu bolo odročené na neurčito, pretože sa predvolanie nepodarilo doručiť obvinenému - pozn. dovolacieho súdu) nasvedčuje o nedostatku nestrannosti senátu odvolacieho súdu, ktorý v jeho veci rozhodoval.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, t. j. že rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, tak v súvislosti s týmto dovolacím dôvodom obvinený poukázal na výpovede svedkov T. R. a U. T., ktorí jednoznačne nepotvrdili zaplatenie 1.050.000,- Sk Y. T. obvinenému, a preto konštatovanie odvolacieho súdu, že mal potvrdiť zaplatenie sumy 1.050.000,- Sk a nedoplatku na nájomnom v sume 250.000,- Sk, má za nepreukázané, respektíve nepodložené dôkazmi. Dôkazmi nie je ani podložené tvrdenie, že nesplnil informačnú povinnosť vyplývajúcu z Dohody o prevode práv a povinností spojených s členstvom v bytovom družstve zo dňa 26. augusta 2005, keď poškodenému neoznámil skončenie civilného konania a dedičského konania, keď podľa obhajoby „takýto záväzok obvineného dojednaný nebol“ a informačná povinnosť bola dojednaná len vo všeobecnej rovine. Proti znaleckým posudkom č. 04/2015, č. 61/2015 a ich doplneniu č. 01 vypracovaným znalcami z odvetvia psychiatrie MUDr. Strakom a MUDr.

Višňovským obvinený namietal, že postup pri zadávaní žiadosti o doplnenie znaleckých posudkov vyetrovateľom nemá zodpovedať § 146 Trestného poriadku a pochybnosti o zdravotnom stave obvineného v čase skutku, ktoré mali vzniknúť po vypracovaní doplnenia č. 1 k spoločnému znaleckému posudku, mali byť odstránené vykonaním kontrolného znaleckého posudku. O žiadosti vyetrovateľa o doplnenie znaleckých posudkov nebol obvinený vopred informovaný a znalcom ani nebola položená štandardná otázka, či v tej dobe bol schopný chápať zmysel trestného konania, a či bol schopný zúčastniť sa hlavného pojednávania, a preto je znalecké dokazovanie neúplné. Obvinený následne opätovne spochybňoval hodnotenie znaleckých posudkov súdmi o jeho duševnom stave v čase skutku tým, že poukazoval na zásadne významné odpovede znalca na otázky obhajoby v zmysle, že znalec uviedol: „nemôžem jednoznačne ani vylúčiť alebo potvrdiť, či tieto (rozpoznávacie a ovládacie) schopnosti boli prítomné 4 roky pred naším (znaleckým) vyšetrením, takisto nemôžem jednoznačne povedať v akej fáze sa obžalovaný nachádzal v čase skutku, teda vo fáze manickej alebo vo fáze depresívnej.“ Z uvedeného obvinený vyvodil, že súdy v základnom konaní nemali mať podľa hodnotenia dôkazov obhajobou za preukázané, že bol v čase skutku duševne príčetný.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, t. j. že dovolaním napadnutým rozhodnutím mal byť uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa, obvinený nachádzal v tom, že uložený trest (podmienečný trest odňatia slobody na 3 roky so skúšobnou dobou 4 roky s probačným dohľadom) má byť, podľa jeho názoru, neprimerane prísny. Pri ukladaní trestu mu mali súdy v základnom konaní trest mimoriadne znížiť na podklade § 39 ods. 2 Trestného zákona, nakoľko majú byť dané okolnosti toto odôvodňujúce, a to dĺžka trestného stíhania, zdravotný stav, nevzniknutie škody a okolnosť, že mal len „verbalizovať svoj názor“, a nie dopustiť sa pokusu podvodu.

Nesprávne právne posúdenie zisteného skutku ako ďalší dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený nachádzal v tom, že skutok uvedený v rozsudku okresného súdu podľa jeho názoru nie je trestným činom a skutková podstata pokusu o podvod nemala byť naplnená po objektívnej, ako aj subjektívnej stránke. Obvinený svojou požiadavkou o doplatenie sumy 45.000,- Eur za prevod členských práv a povinností v Stavebnom bytovom družstve (v čase, keď už nebol vlastníkom členských práv v Stavebnom bytovom družstve, pretože ich zmluvne previedol na svoju dcéru - pozn. dovolacieho súdu), nemal naplniť znak uvádzania do omylu, pretože podľa jeho názoru nemá potrebnú „kvalitu“ na to, aby sa s ňou spájali trestnoprávne následky. Podľa obvineného z hľadiska objektívnej stránky v základnom trestnom konaní nebolo preukázané jeho konanie, ktorým by uviedol poškodeného do omylu. Ďalej nebolo preukázané, že by poškodený v dôsledku omylu vykonal dispozíciu s majetkom, a taktiež nebolo preukázané, že by vznikla poškodenému škoda. Dôkazom o vyššie uvedených tvrdeniach je podľa názoru obvineného vyjadrenie poškodeného, že sumu 45.000,- Eur požadovanú ako doplatok za prevod práv, nemal v úmysle zaplatiť obvinenému (obvinený bol uznaný za vinného z pokusu podvodu - pozn. dovolacieho súdu). Podľa obvineného nemal byť poškodený uvedený do omylu aj preto, že si mohol „bežnými prostriedkami“ v Stavebnom bytovom družstve (ďalej tiež „SBD“) overiť, kto je toho času aktuálnym vlastníkom členských práv a prevod členských práv v SBD bol možný len na podklade dohody účastníkov a za asistencie SBD. Obvinený ďalej dôvodil, že poškodenému nepredložil žiadne písomné dokumenty, celá komunikácia prebiehala ústne, a teda ani ústne netvrdil a písomne nepreukazoval, že je vlastníkom členských práv v SBD. Podľa obhajoby sú naopak rozporné vyjadrenia poškodeného, ktorý popisuje svoju životnú situáciu inak. Obhajoba taktiež pokladá za významnú okolnosť, že márnym uplynutím lehoty 30. októbra 2005 už obvinený nemal byť povinný previesť členský podiel v SBD na poškodeného v dôsledku premlčania.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku obvinený nachádzal v tom, že sa proti nemu malo neprípustne viesť trestné stíhanie, hoci mal byť v čase skutku pre duševnú poruchu nepríčetný v zmysle § 23 Trestného zákona. Jeho trestné stíhanie preto malo byť zastavené už s poukazom na závery vyslovené v bode 4 a 5 znaleckých posudkov č. 94/2015 a č. 61/2015. V súdnom konaní okresný súd rovnako nevyhovel návrhu obhajoby na prerušenie trestného konania podľa § 283 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu, že obvineného nemožno pre ťažkú chorobu postaviť pred súd a podľa záverov iného znaleckého posudku nie je schopný chápať zmysel trestného konania. Na podporu

svojej argumentácie obhajoba uvádzala, že v rámci znaleckého dokazovania o duševnom stave obvineného nebola znalcom uložená aj štandardná úloha zistiť, či je obvinený schopný chápať zmysel trestného konania a či je schopný zúčastniť sa hlavného pojednávania. Na podklade uvedených výhrad a námietok vychádzajúcich z iného hodnotenia dôkazov, ako ich vyhodnotili sudy v základnom konaní, obvinený namietal, že sudy v základnom konaní neakceptovali jeho výhrady k vedeniu vyšetrovania a spôsobu zabezpečovania dôkazov a zo skutkových a právnych okolností mali vyvodiť nesprávne právne závery o jeho vine.

Obvinený z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd vyslovil, že uznesením krajského súdu bol porušený zákon v jeho neprospech, uznesenie krajského súdu, s výnimkou jeho výroku o náhrade škody, a uznesenie okresného súdu zrušil a okresnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava II (ďalej tiež „prokurátorka“), ktorá uviedla, že s tvrdeniami uvádzanými obvineným na jeho obhajobu sa nemožno stotožniť, nakoľko v danej trestnej veci nebolo akýmkoľvek spôsobom porušené jeho právo na obhajobu a odôvodnenia rozhodnutí súdov sú dostatočne a vyčerpávajúco odôvodnené. V trestnej veci obvineného taktiež nerozhodoval sudca, ktorý mal byť z rozhodovania vylúčený v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku a o jeho námietkach proti zloženiu senátu bolo zákonným spôsobom rozhodnuté krajským súdom. Námietkami obvineného proti zákonnosti vykonania dôkazov sa už v základnom trestnom konaní dostatočne vyčerpávajúco zaoberal okresný súd, pričom krajský súd si osvojil jeho argumentáciu. K namietaným dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. h) a i) Trestného poriadku prokurátorka uviedla, že sudy rozhodli o vine a treste obvineného na podklade riadne zisteného skutkového stavu a vyšetrovaním ustálené jeho konanie vykazuje všetky zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona. V trestnej veci obvineného s poukazom na výpoveď znalca MUDr. Mária Straku, sudy konštatovali nie neprípustnosť, ale naopak prípustnosť jeho trestného stíhania, a preto nie je daný ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku. Prokurátorka z vyššie uvedených dôvodov navrhla dovolanie obvineného odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril aj Y. O. ml. ako právny nástupca toho času nebohého Y. O.. Vo svojom vyjadrení poukázal na civilné konanie vedené pred Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 14C/9/2012, v ktorom bolo právoplatne rozhodnuté, ad 1/ o tom, že poškodený Y. O. je vlastníkom členských práv a povinností spojených s členstvom v bytovom družstve Stavebné bytové družstvo Bratislava II spojených s bytom č. XX na X. poschodí na U. ulici č. X v X. a zapísanom LV č. XXXX (ďalej tiež „byt č. XX“), ad 2/ Dohoda o prevode členských práv a povinností spojených s členstvom v bytovom družstve Stavebné bytové družstvo Bratislava II, spojených s bytom č. XX a uzatvorená medzi N. Y. ako odporcom v 2. rade a T. K. ako odporkyňou v 3. rade z 26. septembra 2011 je neplatná. Vyššie uvedené civilné konania však podľa poškodeného nič nemenia na protiprávnom konaní obvineného spočívajúcom v požadovaní vyplatenia ďalších finančných súm za súdežného prevodu práv k bytu na jeho dcéru. Zároveň v civilných konaniach bolo preukázané, že obvinenému bola vyplatená suma 1.050.000,- Sk za prevod členských práv. Obvinený si podľa poškodeného neplnil svoje zmluvné povinnosti a namiesto toho vyžadoval od otca poškodeného doplatok 45.000,- Eur za prevod členských práv v SBD spojených s bytom č. XX, hoci už v tom čase previedol svoje členské práva v SBD a spojené s bytom na svoju dcéru a konal tak v rozpore s pôvodnou Dohodou o prevode členských práv v SBD, ktorú obvinený uzavrel 26. augusta 2005 s otcom poškodeného. Skutočnosť, že otec poškodeného nesúhlasil so zaplatením doplatku 45.000,- Eur za prevod členských práv v SBD, má nakoniec pre obvineného pozitívny dôsledok, a to ten, že obvinený nie je vinný z dokonania trestného činu podvodu, ale bol uznaný za vinného iba z pokusu trestného činu podvodu. K duševnému stavu obvineného sa poškodený nevie vyjadriť, ale jeho otec mu povedal, že obvinený v čase skutku zastupoval aj iných ľudí v bytových kauzách, chodil za nich na sudy a vystupoval erudovane, vážne a venoval sa problematike bývania. Keďže obvinený naďalej popiera spáchanie trestného činu, je toho názoru, že nie je daný ani dôvod pre mimoriadne zníženie uloženého trestu.

K vyjadreniu prokurátorky a dediča poškodeného sa podaním zo dňa 23. júla 2020 vyjadril obvinený, ktorý uviedol, že prokurátorka sa k jeho dovolaniu a jednotlivým dovolacím dôvodom vyjadrila iba všeobecne a nereaguje na jednotlivé a konkrétne námietky obvineného týkajúce sa vznesenia obvinenia, nakladania so spisom, nedostatku nestrannosti súdu, neprípustnosti trestného stíhania, neprimeranosti trestu, nepreskúmateľnosti súdnych rozhodnutí a nedostatkov právnej kvalifikácie skutku. Obvinený taktiež „namieta v plnom rozsahu“ vyjadrenie Y. O. ml. a ďalej zopakoval svoje tvrdenia, že poškodenému nevznikla konaním obvineného žiadna škoda. Poukazoval na civilné konania týkajúce sa práv k bytu č. XX, interpretoval výroky poškodeného ako rozporné a venoval sa otázke konštitutívnej alebo deklaratórnej povahy rozsudku vydaného v civilnom konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 14C/9/2012. Vyjadrenia Y. O. ml. k jeho duševnému stavu v čase skutku pokladá obvinený za zavádzajúce a šíriace o obvinenom skreslené informácie, ktoré nemajú reálny základ.

K vyššie uvedenému vyjadreniu obvineného sa podaním z 12. decembra 2020 v poradí druhým podaním vyjadril Y. O. ml. ako právny nástupca poškodeného, ktorý reagoval na tvrdenie obvineného, že tohto nepozná a má o ňom šíriť skreslené informácie. K tomu uviedol, že on je užívateľom bytu č. XX na U. ul. č. X a do predmetného bytu sa obvinený a jeho dcéra opakovane pokúšali dostať a spolu s otcom, sestrou a neterou sa usilovali vystáť z bytu. Konkrétne 01. apríla 2012 o 16.20 hod. obvinený spolu s dcérou neoprávnene, po fyzickej potýčke, vstúpil do predmetného bytu č. XX, vystaľoval osobné veci z jednej izby, z druhej izby čiastočne a nastaľoval tri cudzie osoby, ktoré sa predstavili ako sezónni robotníci s ich osobnými vecami do vypratanej izby a v byte zotrvali viac ako 5 hodín. Daná udalosť bola následne riešená privolaním hliadky polície a trestné stíhanie (bližšie nekonkretizované) bolo zastavené. Ďalší pokus o vstup do obydľia obvinený a jeho dcéra vykonali 14. marca 2012, a preto je pre právneho nástupcu poškodeného zarážajúce tvrdenie, že „nepozná obvineného“, keď ho osobne dvakrát „vyhadzoval z bytu a násilím vypratával jeho osobné veci“. Právny nástupca poškodeného napokon uviedol, že sa nesnaží priťažovať obvinenému, tak ako on tvrdí, ale sa len vyjadruje k okolnostiam, ktoré obvinený a jeho obhajkyňa uvádzajú nesprávne, zavádzajúco alebo nepravdivo.

Na vyššie uvedené vyjadrenie Y. O. ml. reagoval ďalším podaním z 25. februára 2021 obvinený, ktorý uviedol, že právny nástupca poškodeného reaguje len na jeho tvrdenie o tom, že sa nepoznajú a výrok „náhodné stretnutie bez zoznámenia sa a udržiavania bežného sociálneho kontaktu neodôvodňuje závery o vzájomnom poznaní sa“. Obvinený má za nepravdivé, že prevzal peniaze vo výške 1.050.000,- Sk a ďalej uviedol, že Y. O. st. neplatil za užívanie sporného bytu nájomné za niekoľko rokov a neuhradené nájomné je predmetom ďalších súdnych konaní, ktoré sú niekoľko rokov prerušené. V ďalšej časti sa obvinený vracal k starším okolnostiam riešenia vzájomných právnych vzťahov s Y. O. a vyjadroval svoje domnienky o možnej motivácii konania Y. O. a Y. T.. Napokon uviedol, že posúdenie príčetnosti obvineného v čase skutku je právnou otázkou, ktorá prináleží orgánom činným v trestnom konaní, respektíve súdu, a to na podklade vykonaných dôkazov.

K vyjadreniu obvineného sa podaním z 13. apríla 2021 v poradí tretím podaním, vyjadril právny nástupca poškodeného, ktorý uviedol, že vo svojich prechádzajúcich podaniach jasne uviedol, že sa s obvineným dvakrát osobne stretol, keď ho vyhadzoval z bytu a vypratával osobné veci z bytu, a preto tvrdenia obhajoby „že neudržiaval bežný sociálny kontakt“ považuje za zavádzanie. Rovnako zopakoval, že obvinenému jeho otec Y. O. zaplatil sumu 1.050.000,- Sk cestou Y. T., čo bolo preukázané v civilných konaniach. Platby za užívanie bytu boli riadne zaplatené správcovi domu, a nie dcére obvineného, ktorá nie je vlastníkom bytu. Ďalej uviedol, že obvinený nemohol dvakrát previesť členské práva k tomu istému bytu, prvýkrát na Y. O., ktorý bol platný prevod a následne druhýkrát na jeho dcéru a tento druhý prevod je neplatný. Predmetom tohto trestného konania je však pokus o vylákание ďalšej sumy 45.000,- Eur, ku ktorému však obhajoba neuviedla žiadne nové skutočnosti, a aj preto zastáva názor, že dovolanie obvineného nie je dôvodné.

Na predchádzajúce vyjadrenie právneho nástupcu poškodeného opätovne reagoval obvinený podaním z 03. júna 2021, ktorý zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach a osobitne namietať preukázanie

vyplatenia sumy 1.050.000,- Sk, tvrdenia právneho nástupcu poškodeného, že „Pani Foltýnová nie je vlastníkom bytu.“ a výroku, že „...tvrdenia pani obhajkyne boli vyvrátené a civilnými súdmi neakceptované.“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), prostredníctvom obhajkyne (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, pričom obvinený v predchádzajúcom priebehu základného trestného konania, podal riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

V prípade dovolania obvineného dovolací súd dospel k záveru, že je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú dané ním uplatnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), e), g), h), i) a k) Trestného poriadku.

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávnych väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle vyššie citovaného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku poníma ako súbor viacerých procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup orgánov činných v trestnom konaní pri reakcii na uplatnenie obhajovacích práv obvineným a obhajcom. Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pretože relevantným dovolacím dôvodom v zmysle tohto ustanovenia nie je akékoľvek porušenie práva na obhajobu, ale len také porušenie tohto práva, ktoré z hľadiska následkov, dopadov porušenia na výsledok konania, treba pokladať za zásadné porušenie práva na obhajobu. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde napríklad vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

V danom prípade obvinený namietal naplnenie vyššie citovaného dovolacieho dôvodu tým, že v prípravnom konaní mu bolo vznesené obvinenie až približne po menej ako troch rokoch od podania trestného oznámenia. Uvedenú námietku nemožno pokladať za zásadné porušenie práva na obhajobu v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, nielen preto, že nemá vecný dopad na jednotlivé čiastkové práva, ktoré spolu vytvárajú právo na obhajobu (napr. byť oboznámený s

obvineným, navrhovať dôkazy na svoju obranu, preštudovať spis po skončení vyšetrovania a e. t. c.), ale zároveň sa týka časového úseku, keď obvinenému ešte ani nebolo vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, pričom až od tohto okamihu, t. j. od okamihu vznesenia obvinenia určitej osobe, možno hovoriť o práve konkrétnej obvinenej osoby na obhajobu. Obdobný záver o jej neopodstatnenosti z pohľadu údajného porušenia práva obvineného na obhajobu, platí aj o námietke vyhotovenia fotokópií z vyšetrovacieho spisu v roku 2012 Y. T. a U. T.. Za zásadné porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku rovnako nemožno akceptovať námietku údajného nepreukázania znakov skutkovej podstaty trestného činu pokusu podvodu, nepreukázanie zavinenia obvineného na skutku, hodnotenie záverov znalcov o duševnom stave obvineného, či údajných principiálnych rozporoch medzi dôvodmi súdnych rozhodnutí v trestných a civilných konaniach. Ako už dovolací súd vyššie uviedol, dovolacie konanie neslúži na revíziu skutkových zistení ustálených v základnom trestnom konaní a v prípade, ak podá dovolanie obvinený, správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a ani meniť (§ 371 ods. 1 písm. i/, veta za bodkočiarkou Trestného poriadku).

Pokiaľ obvinený namietal, že sa chcel vyjadriť k trestnému stíhaniu jeho osoby v záverečnej reči na hlavnom pojednávaní 30. januára 2018, tak je nevyhnuté zdôrazniť, že obvinený sa vzdal svojho práva byť prítomný na danom hlavnom pojednávaní písomným podaním z 08. januára 2018 a požiadal, aby sa hlavné pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti. K námietke údajného nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa, dovolací súd dodáva, že ju taktiež pokladá za neopodstatnenú, keď odôvodnenia rozhodnutí okresného a krajského súdu, v súhrne tvoriace jeden celok nemožno pokladať za arbitrárne, respektíve nedostatočne odôvodnené. Navyše dovolací súd poznamenáva, že súd nemusí dať odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne, jasne a výstižne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). V danom prípade okresný súd vo svojom odôvodnení k otázke príčetnosti obvineného v čase skutku ako ťažiskovej argumentácie obhajoby uviedol, že: „...protiprávne konanie nemožno prisúdiť nepriaznivému duševnému stavu obžalovaného N. Y., ktorý podľa vyjadrenia znalca JUDr. Mária Straku v čase spáchania skutku bol pri psychiatrickej liečbe stabilizovaný a jeho rozpoznávacie a ovládacie schopnosti boli zrejme v podstatnej miere zachované.“ (pozri str. 10 rozsudku okresného súdu) a krajský súd k zákonnému znaku skutkovej podstaty v podobe uvedenia do omylu, rovnako intenzívne spochybňovanej obhajobou uviedol, že: „...obžalovaný N. Y. naplnil skutkovú podstatu úmyselného zločinu podvodu v štádiu pokusu ...nakolko poškodeného Y. O. uviedol do omylu v tom, že poškodeného držal v domnienke, že on je stále nositeľom práv a povinností k bytu na U. ulici č. X a pokúsil sa od poškodeného vylákať doplatok vo výške 45.000,- Eur, čím by na poškodeného majetku spôsobil značnú škodu.“ (pozri str. 12 rozsudku krajského súdu). Pokiaľ obvinený v dovolaní poukazoval, že súdy v základnom konaní osobitne nereagovali na jeho argumentáciu týkajúcu sa vzniku škody, zo samotnej skutkovej a právnej vety rozsudku je zrejmé, že obvinený bol uznaný za vinného z pokusu trestného činu podvodu (uvedením do omylu sa pokúsil vylákať 45.000,- Eur), pričom k dokonaniu skutku nedošlo (skutok dospel iba do štádia pokusu), a teda ani reálne poškodenému nevznikla škoda, ktorá iba hrozila, že mu vznikne v prípade dokonania skutku.

K námietke odmietnutia vykonania „kontrolného znaleckého posudku“ navrhovaného obhajobou v základnom konaní, dovolací súd dodáva, že publikovaná judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 7/2011 za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nepokladá obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, respektíve uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by totiž záver orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to

viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. Pokiaľ napokon obvinený namietal ako zásadné porušenie práva na obhajobu to, že okresný súd pri ústnom vyhlásení svojho rozsudku doslovne neuviedol tzv. skutkovú vetu svojho rozsudku, ale len odkázal na jej znenie uvedené v obžalobe, tak uvedenú námietku obvinený nesmie použiť podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku, nakoľko bola obvinenému známa už v pôvodnom, základnom konaní a, nenamietal ju až neskôr, a to v konaní pred odvolacím súdom.

Podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, dovolanie možno podať ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Vyššie uvedený dovolací dôvod je naplnený vtedy, ak na konaní alebo rozhodovaní určitej právnej veci je účastný, ten kto má byť vylúčený z rozhodovania. Vo vzťahu k sudcovi JUDr. Vladimírovi Buchvaldovi je nesporne daný dôvod pre jeho vylúčenie z konania a rozhodovania pred odvolacím súdom zo zákona (§ 31 ods. 3 Trestného poriadku), pretože v tej istej veci konal a rozhodoval ako sudca okresného súdu. Zároveň je nesporné, že sudca JUDr. Vladimír Buchvald vo veci obvineného nekonal a ani nerozhodoval ako sudca odvolacieho súdu, a preto nie je vo vzťahu k jeho osobe ani opodstatnene namietaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku. Pokiaľ obvinený namietal, že v jeho veci mali byť z konania pred odvolacím súdom vylúčení aj ostatní členovia senátu odvolacieho súdu, pretože obvinený „predpokladá vnútornú komunikáciu o veci“, tak uvedenú námietku voči ostatným členom senátu odvolacieho súdu a jej odôvodnenie, dovolací súd pokladá za nekonkrétnu, subjektívnu a ako nepodložený predpoklad, respektíve domnienku obvineného, ktorá nie je z objektívneho hľadiska spôsobilá vyvolať ani len pochybnosti o nestrannosti sudcov odvolacieho súdu (pozri aj R 11/2009-II).

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 146 Trestného poriadku, ak vzniknú pochybnosti o správnosti znaleckého posudku alebo ak je znalecký posudok nejasný alebo neúplný, treba požiadať znalca o vysvetlenie alebo doplnenie posudku. Ak by to nevedlo k odstráneniu pochybností alebo nejasností znaleckého posudku alebo k úplnosti znaleckého posudku, treba pribrať iného znalca.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku je daný predovšetkým vtedy, ak dôkazy na ktorých je založené rozhodnutie súdu neboli vykonané zákonným spôsobom, teda sa predmetný dovolací dôvod vzťahuje na proces vykonávania dôkazov, a to tých dôkazov, na ktorých spočíva rozhodnutie súdu. Spôsob vykonávania dôkazov je upravený predovšetkým v IV. hlave Trestného poriadku, prípadne sú určité čiastkové otázky upravené v osobitných zákonoch (pozri § 152 Trestného poriadku v spojitosti so zákonom č. 382/2004 Z. z.). Pokiaľ obvinený v súvislosti s týmto dovolacím dôvodom namietal, že v základnom konaní nebolo preukázané zaplatenie sumy 1.050.000,- Sk a 250.000,- Sk a podľa jeho názoru dôkazmi nie je podložený záver súdov o nesplnení informačnej povinnosti v zmysle Dohody uzatvorenej medzi obvineným a poškodeným z 26. augusta 2005, že nebola preukázaná jeho pričetnosť v čase skutku v zmysle § 23 Trestného zákona, tak uvedenými vytýkanými vadami sa obvinený pohybuje mimo rámca dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, nakoľko uvedenými vadami nenamietal spôsob vykonania dôkazov, ale hodnotenie dôkazov súdmi v základnom konaní. V tejto súvislosti nezostáva nič iné ako opätovne zdôrazniť, že dovolacie konanie iniciované obvineným neslúži na revíziu skutkových zistení a dovolací súd správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže skúmať a ani meniť (§ 371 ods. 1 písm. i/, veta za bodkočiarkou Trestného poriadku). Pokiaľ vyšetrovateľ v prípravnom konaní podľa § 146 Trestného poriadku požiadal do konania pribrať znalcov z odboru psychiatrie MUDr. Straku a MUDr. Višnovského o doplnenie ich skôr vypracovaných znaleckých posudkov č. 94/2015 a č. 61/2015, pretože v priebehu prípravného konania a po vypracovaní predmetných posudkov boli zabezpečené nové relevantné podklady o duševnom stave obvineného v čase skutku (zdravotná dokumentácia vtedajšieho ošetrojúceho lekára

obvineného psychiatra MUDr. Pivárčiho), tak uvedený postup vyšetrovateľa nemožno pokladať za rozporný s ustanovením § 146 Trestného poriadku, nakoľko pôvodné znalecké posudky č. 94/2015 a č. 61/2015 boli z pohľadu novo zabezpečených podkladov neúplné. Pokiaľ obhajoba namietala, že v trestnej veci mal byť vypracovaný „kontrolný znalecký posudok“ po zmene znaleckých záverov v dodatku č. 1 k znaleckým posudkom, tak dovolací súd nenachádza dôvod pre pochybnosti o správnosti predmetných znaleckých posudkov v zmysle ich dodatku č. 1, nakoľko dvaja znalci zhodne korigovali svoje prechádzajúce závery, a to na podklade nových a dovtedy neznámych podkladov.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednáváný trestný čin nepripúšťa.

V danej trestnej veci bol obvinenému za spáchanie zločinu v štádiu pokusu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v spojitosti s § 14 ods. 1 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, výkon ktorého bol obvinenému podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 4 roky s probačným dohľadom. Trestná sadzba za spáchanie vyššie uvedeného zločinu (§ 221 ods. 3 Trestného zákona) je zákonom stanovená ako trest odňatia slobody v rozmedzí trestných sadzieb s dolnou hranicou vo výmere 3 roky a hornou hranicou vo výmere 10 rokov. S ohľadom na uvedené, súdy v základnom konaní obvinenému uložili trest odňatia slobody v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby, a preto nie je naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného zákona. Pokiaľ obvinený namietal, že súdy v jeho trestnej veci mali použiť ustanovenie § 39 Trestného zákona a z uvádzaných dôvodov obvineného mu mali mimoriadne znížiť trest odňatia slobody pod hranicu stanovenú zákonom (3 až 10 rokov), tak judikátúra dovolacieho súdu takúto argumentáciu (nepoužitie § 39 Trestného zákona) v súvislosti s uplatňovaným dovolacím dôvodom odmieta (bližšie pozri S 5/2011 a R 51/2014), a preto argumentáciou nepoužitia § 39 Trestného zákona nemožno naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného zákona.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je dovolací súd oprávnený skúmať iba to, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Dovolací súd hodnotí zistený skutkový stav vyjadrený v tzv. skutkovej vete v rámci konania o dovolaní len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu súdmi nižších stupňov. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu súdmi v základnom, pôvodnom konaní, dovolací súd nesmie skúmať a meniť. Pokiaľ obvinený namietal, že v základnom konaní nemala byť preukázaná objektívna a subjektívna stránka trestného činu, tak sa jedná o námietky skutkové, ktoré daný dovolací dôvod nenapĺňajú. Pokiaľ obvinený ďalej namietal, že nebola preukázaná v omyle vykonaná dispozícia s majetkom zo strany poškodeného a nebol preukázaný ani vznik škody, tak uvedené námietky sú nielen skutkovej povahy, ale zároveň sú aj irelevantné vo vzťahu k okolnostiam posudzovanej trestnej veci, nakoľko obvinenému súdy nekládli za vinu dokonanie zločinu podvodu, ale spáchanie pokusu zločinu podvodu, teda nekládli mu za vinu, že v dôsledku uvedenia poškodeného do omylu aj bola spôsobená škoda na majetku poškodeného. Skutok tak, ako je uvedený v skutkovej vete, napĺňa všetky znaky zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona, keď zjednodušene vyjadrené, obvinený sa neúspešne pokúsil od poškodeného vylákať doplatok vo výške 45.000,- Eur za prevod členských práv v SBD Bratislava II spojených s bytom č. XX na U. ul. X v X., hoci tie isté členské práva v SBD Bratislava II už predtým ako sa snažil vylákať doplatok 45.000,- Eur od poškodeného, previedol na svoju dcéru. Pokiaľ obvinený poukazoval na článok 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a fakticky namietal, že mal byť pozbavený slobody, respektíve potrestaný podmiennečným trestom odňatia slobody, len pre nemožnosť splniť zmluvný záväzok, tak jeho argumentácia je nenáležitá, nakoľko mu bol uložený trest, nie pre nemožnosť

splniť zmluvný záväzok, ale z dôvodu, že sa podvodným spôsobom pokúšal vylákať peňažné plnenie od iného.

Podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku je daný vtedy, ak sa proti obvinenému viedlo trestné stíhanie a zároveň je daný niektorý z dôvodov neprípustnosti trestného stíhania podľa § 9 ods. 1 písm. a) až g) Trestného poriadku. Obvineným namietaná vada (údajná nepríčetnosť obvineného v čase skutku v zmysle § 23 Trestného zákona) nielen, že nie je žiadnym z dôvodov neprípustnosti trestného stíhania podľa § 9 ods. 1 písm. a) až g) Trestného poriadku, ale zároveň vychádza z vlastného (iného) hodnotenia dôkazov, tak ako dôkazy vyhodnotili súdy v základnom konaní. Obvineným namietaná nepríčetnosť ako vytýkaná vada, by v prípade jej opodstatnenosti, mohla napĺňať iný dovolací dôvod, a to podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dovolací súd súčasne v tejto súvislosti podotýka, že otázkou príčetnosti obvineného v čase skutku sa súdy zaoberali ako predbežnou právnou otázkou a na podklade znaleckých posudkov a ich doplnenia, po získaní podrobnejších informácií o jeho duševnom stave, dospeli k záveru, že v čase inkriminovaného skutku bol príčetný.

Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že nie sú naplnené dôvody dovolania predpokladané ustanoveniami § 371 ods. 1 písm. c), e), g), h), i) a k) Trestného poriadku a ani žiadne iné, a preto dovolanie obvineného N. Y. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.